

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

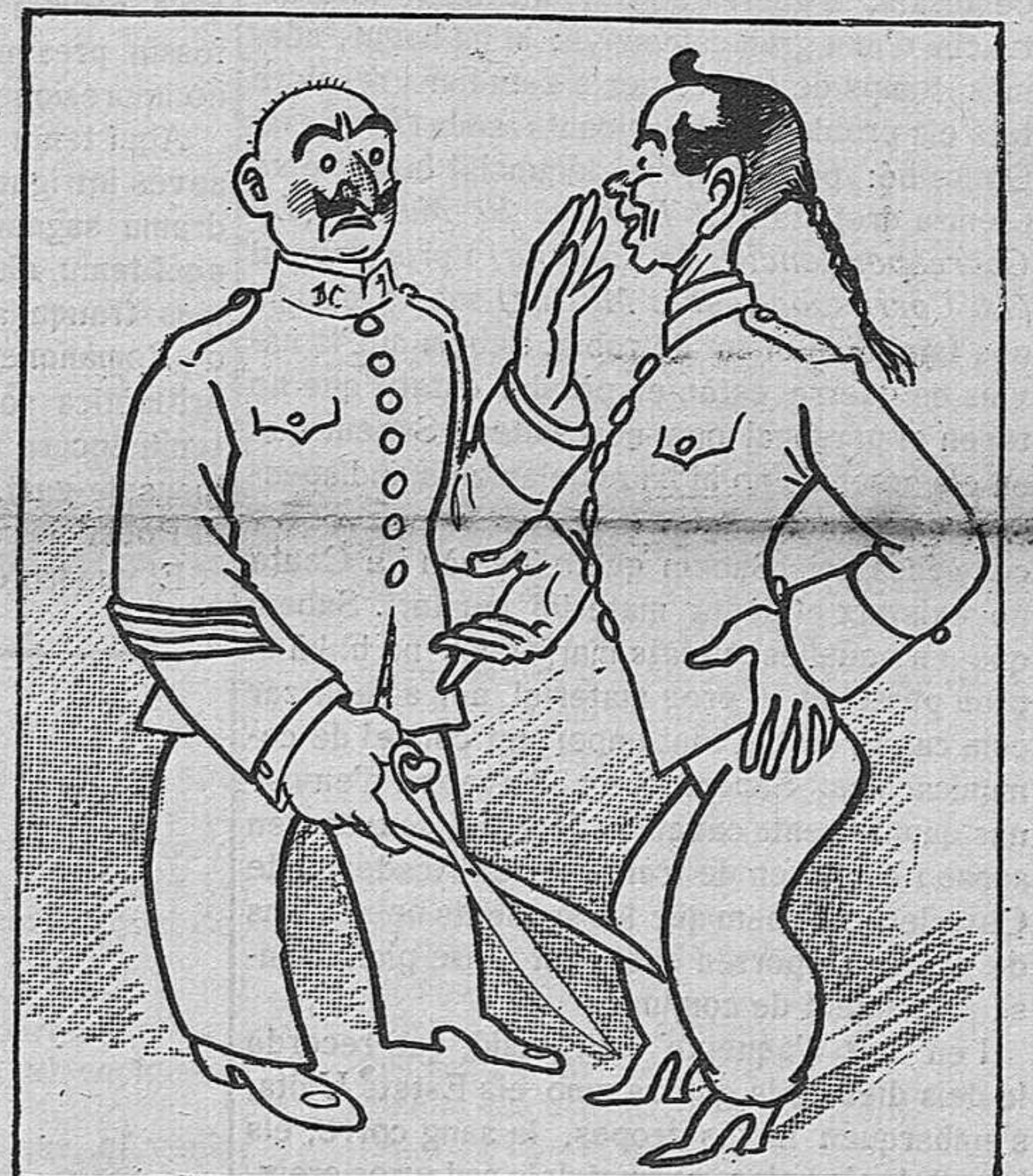
ELS DE QUOTA

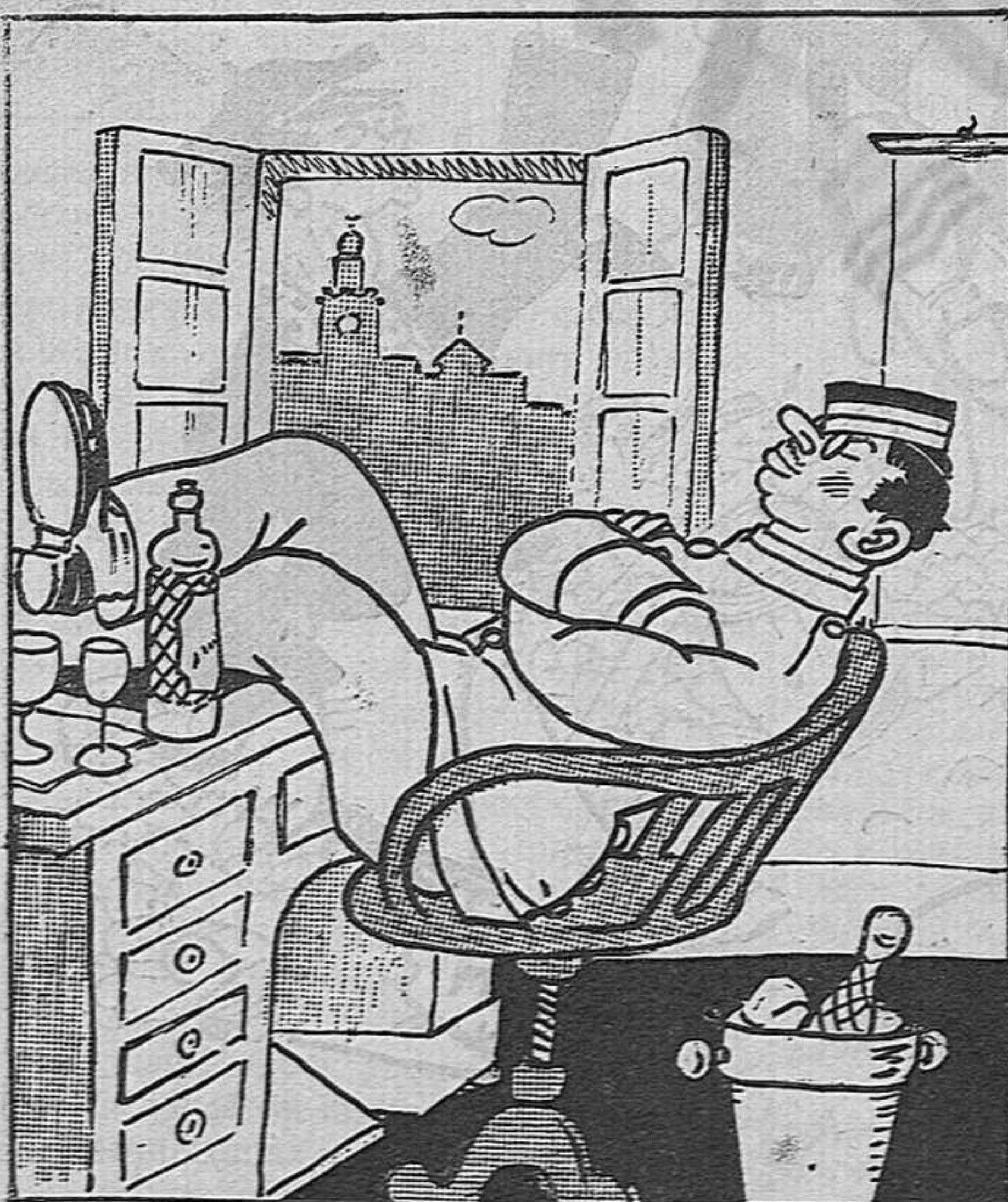
—Burros!... Fessiu com jo: ni sang, ni pessetes!

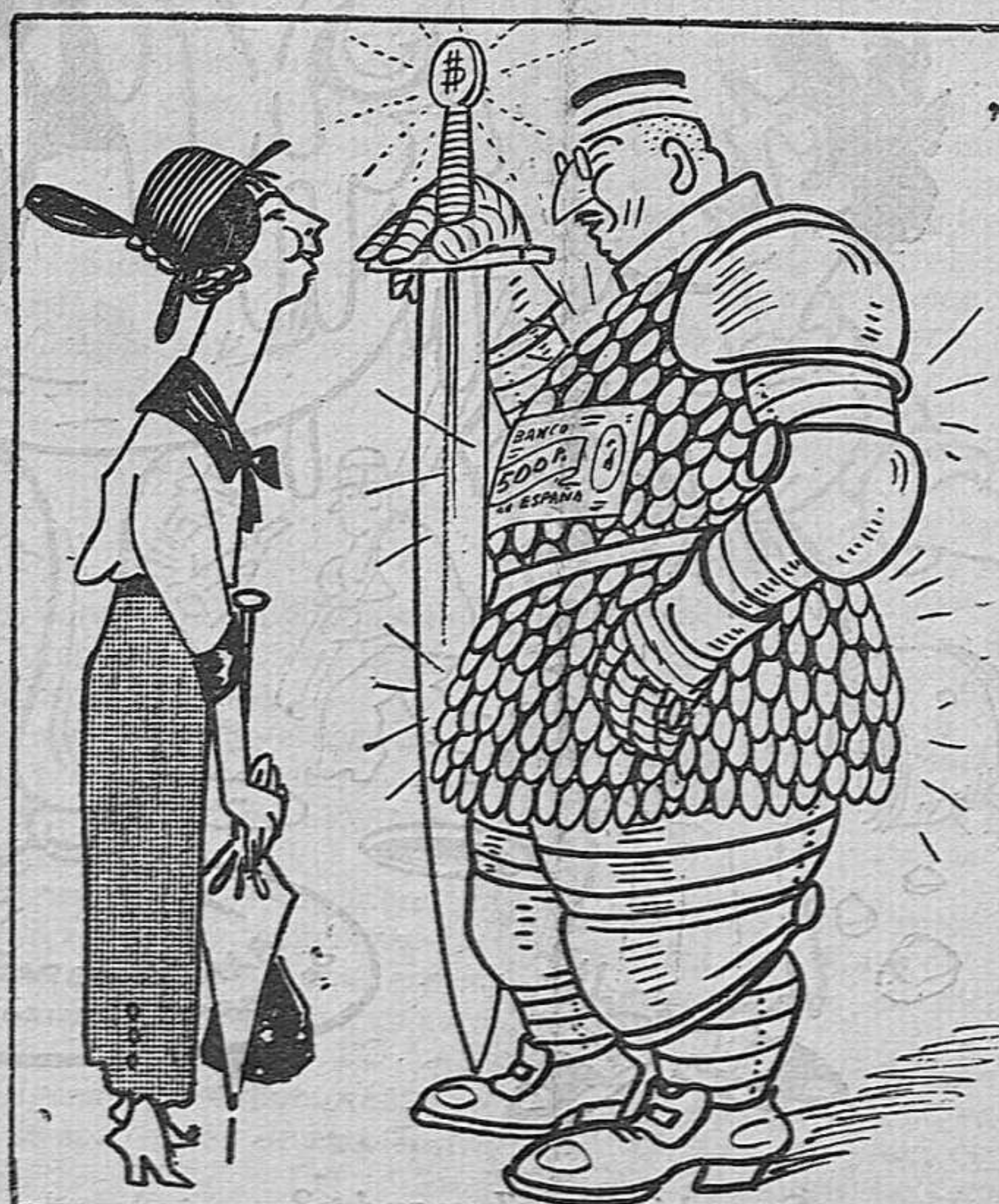
—Sí, senyor,... o tots o cap!
—Això és lo que jo dic: «O tots vosaltres o ningú».

—Senyor Belmonte, ara s'haurà de tallar la cueta.
—No pas per ara. Jo sóc dels de quota.

—Còm ho podria fer, jo, per a que'm donguessin un lloc ben perillós en les avançades?

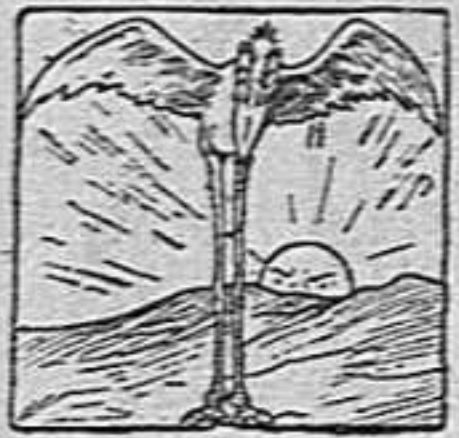
—Ja portes l'escapulari de Santa Rita?
—No cal, dòna!... Jo rai que vaig ben blindat!...

—Calla!... Ja l'he filat!... Allà en veig un dels de quota...

El malalt incurable

POLÍTICA I GUERRA

OT és igual en aquesta tràgica Espanya. En totes les manifestacions de la vida de l'Estat, en totes les esferes de l'activitat oficial, se produeixen les més tristes i escandaloses escenes. Per tot arreu apareix l'incuria immensa, l'insuficiència de preparació, la petitesa dels homes, la manca de pensament i de ideal.

Ara mateix, el quadro que presenta Espanya no pot ésser més desconsolador. La guerra a Tetuàn i el conflicte polític a Madrid, fets aparentment tant diversos, són en realitat manifestacions d'una mateixa malaltia incurable. Lluita de sang al Marroc; lluita de miseries polítiques a Espanya: heus-aquí dugues escenes d'un mateix drama de decadència.

Els primers episodis de la nova guerra africana han posat ja de relleu l'espantós desgavell que impera en tots els serveis de l'Estat relacionats amb la campanya. La divulgació de les greus culpes de deixadesa en què ha caigut el Govern i el personal dels ministeris, hauria promogut una explosió d'ira popular en un altre poble que tingués més desperts els sentits i més viva la consciència.

L'organització de la campanya marroca era cosa, en certs aspectes, relativament fàcil. El teatre de les operacions és molt aprop de la península; la guerra no té militarment l'importància d'una gran campanya; hi ha hagut, ademés, temps de sobres per a estudiar i resoldre tots els problemes relacionats amb l'empresa. Doncs bé: per haver-ho denunciat la mateixa premsa dretista (*El Debate, El Mundo, La Correspondencia de España*) i professional (*La Correspondencia Militar*) sabem detalls que fan botre el cor de rabia. Sabem que'ls navilis de guerra estan en pessim estat i que no tenen el personal que necessiten. Sabem que en els arsenals no hi ha els elements indispensables per a la ràpida acció dels vaixells en cas necessari. Sabem que a Tetuàn i a Ceuta no existeix el degut material sanitari. Sabem que en aquelles ciutats marroques no hi ha ni prou personal ni prou material per a realitzar com cal un servei tant important com el de comunicacions. Sabem que a l'haver-se d'enviar uns quants cents cavalls al Marroc, se trobaren sense i hagueren de treure'ls de l'Acadèmia de Cavalleria. Sabem que les sagnants operacions de guerra se porten endavant sense plan i sense pensament de conjunt.

I en mig d'aqueixa imprevisió, que recorda la dels dies de la guerra amb els Estats Units, s'embarquen noves tropes, la sang corre, els hospitals s'omplen, el munt dels cadavres creix. Per ara, ja hi ha hagut 200 morts i 400 ferits.

Mentrestant, els polítics de Madrid, se barallen bojament per motius vergonyosos, i promouen conflictes d'ambicions i de rencunies. A l'hora mateixa en que la política folla dels governants dona els seus fruits de destrucció i de mort en els voltants de Tetuàn, el Govern acaba de perdre l'última engruna de força moral i de prestigi, sense que'ls seus enemics adquireixin aqueix prestigi i aqueixa força moral.

A Tetuàn, la mort; a Madrid, el llot. Fang pastat amb sang és el símbol de l'Espanya de avui.

FULMEN

En plena descomposició

A temps que's vénen fent vaticinis funestos sobre l'estat de la nostra desgraciada Espanya.

Molts cops hem dit i repetit que caminavem a l'anorreament; i un canvi qualsevol en la política, una nova orientació d'un partit, una lleu evolució d'un home, ens feia concebir grans esperances, perquè'ls espanyols són optimistes, i prefereixen

més creure en l'eficàcia d'un discurs que en el treball de tots per a encarrilar lo que's desencarrila.

Així hem anat passant el temps. Cada canvi de govern, amb tot i no reconèixer-li capacitat, hem anat creient de bona fè que les coses marxarien millor que abans, i amb la convicció de que'l poble encara tenia aguant i paciència, hem anat diferint l'aplicació de l'únic remei que podia salvar-nos.

I ha arribat el present moment històric. La guerra d'Àfrica ha estallat, agafant-nos desprevinguts, com si fos ahir que vàrem enviar-hi els primers generals i els primers soldats a combatre els moros.

Després d'una imprevisió, que costa la vida a molts fills de mares espanyoles, ens vengem arrasant aduarts i deixant centenars de famílies sense alberg, i celebrem la feresa dels soldats colonials, que'ls manca poc per a ésser antropòfags.

El patriotisme nostre no vol reconèixer el patriotisme dels demés, i, com sempre han vingut fent, desde Flandes, el nostre sistema de conquesta és el terror, i el nostre plan de guerra és el d'anar enviant homes per a substituir als que cauen, com si el jovent d'Espanya fos inagotable i la paciència del poble eterna.

Per a contentament de tots, ens basta la sotilesa de que ara aniràn a l'Àfrica els soldats de quota, com si el morir el fill d'un ric pogués servir de consol al pobre que perd el seu, i justifiques tots els desacerts polítics i militars.

Enfront d'això tant paorós, en les altes esferes del Govern no s'hi veu pas una preocupació seria.

Madrid és molt lluny de l'Àfrica. Les escenes tràgiques, llegides en els telegrams oficials, sembla que no impressionen tant com si fossin presenciades, o, millor dit, sembla que no impressionen gens.

Aquí teniu els polítics, més capficats en les seves intrigues d'ambiciosos que no pas en el drama sagnant que's desenrotlla al Mogreb; aquí teniu als dissidents lliberals, recollint firmes tranquilament, per a desbancar al comte de Romanones; aquí teniu a aquest fent càlculs aritmètics sobre'l nombre de firmants, i aquí teniu encara als conservadors, fregant-se les mans de gust, pensant en una possible tornada al Poder per agotament dels lliberals.

El quadro és desolador.

L'Espanya's desangna, els polítics s'agoten i els partits se disolen.

Uns quants homes de bona voluntat se reuneixen per a aixecar l'esperit del país, desenganyat i trist. Però ja no són tants com eren. Ells també estan descomposant-se; ells també, en lloc de trobar-se més forts i més units, com s'uneix i s'enforteix una família enfront d'una desgràcia, han de plorar la deserció d'alguns dels seus germans, i han de pendre energies, anatematitzant-los, a la vista de tot un poble que va tornant-se escèptic; i que comença a ajaure's plè d'un fatalisme hòrrid.

X. X.

Obstacles tradicionals

Amb molt marcada insistència ve parlant-se, dies hà, de remoure això que'n diuen: **obstacles tradicionals**.

No siguem, com sempre, incrèduls, tractant-se d'hermosos plans; tinguem un xic d'optimisme; mostrem-nos esperançats.

Creuem que tots els que'n parlen ho fan amb sinceritat; que no són paraules vuides dites no més per reclamar.

Suposem que està en el ànim dels de baix i dels de dalt, que és precís treure d'Espanya certs ridícoles entrebancs que la mantenen retreta del concert universal.

Suposem que'ls uns i els altres se proposin portà a cap una reforma completa, expansiva, lliberal i profitosa pel poble... (que ja és bastant suposar).

Però, quins són els obstacles per remoure? On són? Veiam.

—Aquí, si's vol fè obra seria, els dubtes començaran.—

Quina és, de l'estat d'Espanya, la causa més principal?

Lo que l'ha atrassada sempre i sempre l'atrassarà?

No són els reis, ni'ls ministres, ni'ls carlins, ni'ls liberals, ni les Corts, ni en Romanones, ni en Montero, ni el Senat.

Són les guitarres, la mandra, els toros, el vi, la sang... és la nostra carnadura i és el sol meridional!

VERDUM

Dugues èpoques representatives

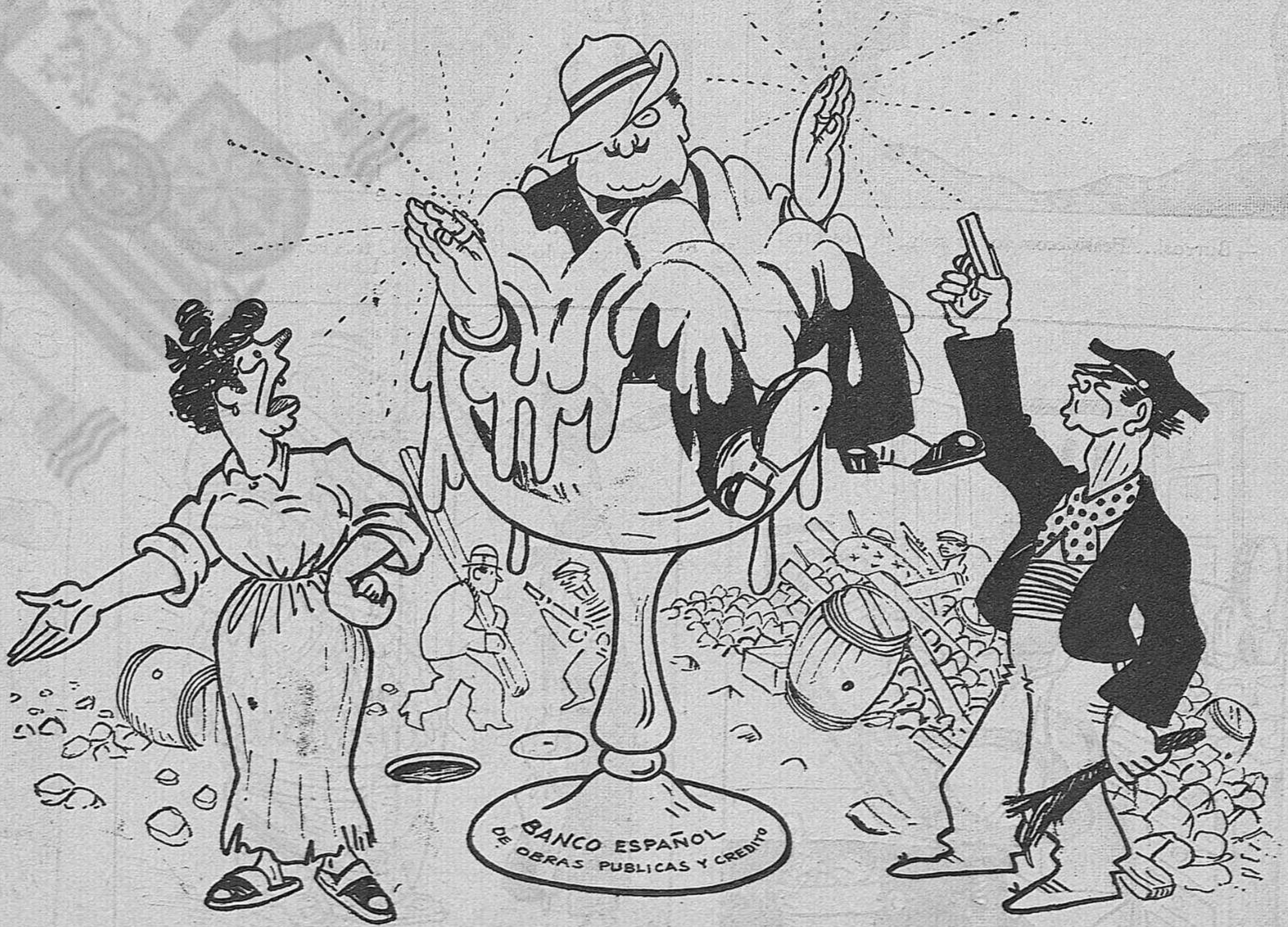
AVANT aquest començ de les vacances d'estiu, convé resumir el veritable aspecte de la qüestió política espanyola.

Per de prompte, les dissensions entre'ls republicans són una conseqüència de la propia necessitat de liberalisar la monarquia. El règim acut an els republicans a cercar homes, perquè sent l'impuls ineludible de renovar-se o morir.

Però a Espanya hi hà un atràs social, representat substantivament per la classe mitja, materialitzada per l'interès i per la classe rural, embrutida per l'ineducació i l'educació religiosa. Si triomfés aqueix esperit i tornessin els homes de 1909, podríem considerar-ho com el fracàs del país i no com el fracàs de la llibertat. Els quatre anys transcorreguts desde la caiguda d'en Maura, podríem ésser tinguts com una Edat Mitjana, com un intent fallit d'acti-matació de la planta espanyola en el jardí de Europa, o de l'empelt d'Europa en el tronc espanyol; i la reacció, la renaixença clerical, després d'aqueix període, podria calificar-lo de *los cuatro mal llamados años*, a consemblança de lo que va fer la reacció fernandina amb el període 1820 23.

Però la reacció, avui, tindria caràcter més greu que la de 1823. Per a que tornés l'absolutisme, aleshores, va ésser precisa una intervenció de l'Europa reaccionària, per ministeri

L'home "mantecado"

—Som-hi, don Lacandro?

—Deixeu-me estar tranquil, nois. Ja no m'escalfen, a mi, aquestes coses.

dels 100.000 fills de Sant Lluís. En canvi, avui podríem afirmar que, si per una intervenció espiritual d'Europa va caure el ministeri retrògrad, va tornar tot seguit que la nació reprengué la seva normalitat i autoctonia.

Cal dir, venturosament, que tal volta les condicions personals de la monarquia són ara inverses de les del temps de Ferràn VII, i que les insinuacions de les corts europees tenen, sens dubte, una tendència ben oposada a la que inspirava les de la Santa Aliança...

El cas d'Espanya, com tants altres, és un cas de lluita entre l'element nacional i l'universal. La classe mitja espanyola, comprenent-hi els republicans, està massa solidaritzada amb l'herència ètnica i amb l'interès territorial i de règim...

De totes maneres, la solidaritat internacional dels obrers és un lligam més fort i eficaç que la franc-maçoneria d'antany, per a oposar-se a les reaccions; i per això sempre hi ha que conservar un optimisme davant els successius i motivats descoratjaments...

dels pacífics ciutadans; en cortesos pacificadors; en apaibagadors d'irreflexius entusiasmes i en evitadors de conflictes; ans al contrari, els advertim que, al que alci la punta del dit més enlaire del seu cap, se li clavi garrotada seca i que no pari la palica mentre hi hagi una persona que's bellugui pel carrer...

No servim per a penetracions pacífiques, ni per a evolucions socials, ni per a res que signifiquei calma, estudi, constància. En la falta del cavall i la tortuga, nosaltres sempre volem fer de cavall, fins sapiguent que hem de caure reventats a mig camí.

En totes les coses ensenyem el nostre esperit de pinxeria. Per guapesa s'aguanta al poder un Romanones, plantant cara no tant sols a tothom conjurat en contra d'ell, sinó fins a la seva incapacitat íntimament sentida, pinxescament combatuda per una vanitosa rebel·lia.

Encare hi som a temps.

JEPH DE JESPU

LA GUERRA AL MORO

Telegramas copiats de «España Nueva»

- «Rincón de Medik, 21.—Van conociéndose algunos detalles del combate librado anteaer en el territorio de Wad-Ras, frente a monte Laucien.
«La operación tenía por objeto castigar a las kábilas inmediatas a la posición, que nos tirotean constantemente.
«Avanzaron las fuerzas regulares indígenas, al mando del coronel Berenguer, protegidas por los cazadores desde las alturas próximas.
«Los kabilenos rompieron el fuego cuando vieiron tomar posiciones a los cazadores.
«El tiroteo, muy nutrido en algunas ocasiones, duró seis horas. Al cabo de ellas, los moros cedieron y se retiraron.
«En auxilio de los kabilenos de Wad-Ras habían acudido muchos moros de Anyera.
«Nuestras tropas se llevaron mucho ganado.
«Tuvimos dos oficiales y cinco de tropa muertos, y un jefe, cinco oficiales y 14 de tropa heridos.
«Hoy se trasladada á éstos a Ceuta.
«Ayer descansaron los cazadores, que operan sin cesar desde el día 11.
«Llegan jefes y oficiales para incorporarse a sus Cuerpos y cubrir bajas.
«No hay alojamientos ni víveres.
«Los moros atacan el campamento de Laucien con frecuencia.—C.»

- «Tánger, 21.—Los correos de Arcila traen algunos detalles de la ocupación del zoco el Arbáa por las tropas de Fernández Silvestre.
«Iniciaron éstas el ataque cuando el zoco estaba lleno de moros, y al principio encontraron tenaz resistencia; pero la Artillería obligó a los kabilenos a levantar las tiendas y huir.
«Sin embargo, algunos grupos atacaron con verdadero heroísmo a la columna, y hubieran realizado un movimiento envolvente, como era su intención, sin las acertadas órdenes del general Silvestre.
«Las fuerzas indígenas incendiaron aduana, matorral kabileno, se apoderaron de enorme botín, etc.
«El general Silvestre, con la columna a sus órdenes, pernoctó en el zoco T'Zenin después de la

operación, y por la mañana regresaron a sus campamentos las tropas, sin ser hostilizadas.
«Se dice que los moros abandonaron en el zoco más de cien muertos; pero siempre se exagera.»
«Cádiz, 21.—Constantemente se reciben quejas de Ceuta y Tetuán, desde donde dicen que hay una gran escasez de material sanitario.
«Tanto el Cuerpo de Sanidad militar como la Cruz Roja luchan con esta falta de medios materiales, y como es motivo de gran inquietud para todo el mundo, nay que esperar, que en vista de que tanta reclamación justísima, envíen desde Madrid el material necesario.
«En esta capital hay un terrible temporal de Levante.
«A las costas de Marruecos no pueden acercarse los barcos.—C.»

(Acabarà?)

S'ha descobert que deu senadors, setze diputats, sis bisbes, quatre almiralls, vint banquers i cinc propietaris de grans periòdics, membres de les associacions que patriòticament sol·liciten augmentos navals, són, a la vegada, accionistes de les companyies que construeixen barcos pel Govern.
Qualsevol diria que la present nota es refereix a Espanya, oi?
Doncs no, senyors; se refereix a Anglaterra, el país dels polítics honrats.
Al sapiguer això, un dubte, seriosament, ens assalta.
Aquí copiem dels anglesos, o els anglesos de nosaltres?

Visites culturals.
L'«Ateneu Enciclopèdic Popular», combinadament amb la Colonia Ibicenca, prepara una hermosa excursió a l'Illa Blanca (Ibiça).
El viatge, a preus reduïdíssims, tindrà lloc per Sant Jaume, dies 25, 26 i 27 del proper Juliol; i l'entusiasme que regna entre's ateneuistes fa suposar que l'èxit d'aquesta visita artística en projecte superarà, si cab, al de les anteriors excursions a Tarragona, Roses, Perpinya i Mallorca.

El mateix dia que foren processats i condunits a la caga-menja uns quants radicals per haver practicat les doctrines del mestre, a la sortida d'un míting contra la guerra, el mestre en persona i uns quants ajudants, reunits a la Rabassada, passaven els taps d'un banquet de trenta pessetes per barba.
Trenta pessetes!
El jornal mínim setmanal d'un obrer!
—Farts! Lladres!—devien dir, al sapiguer-ho, els processats.
Lo qual no és obstacle per a que, al venir eleccions, tornin a votar-los.

La Societat protectora d'animals i plantes de Catalunya convida a tots els aimants de la naturalesa a gaudir d'un bell jorn camperol en el poble de Palau Solitar.
Amb tal motiu, tots els que vulguin pendre part en l'excursió, se reuniran demà, diumenge, a dos quarts de deu del matí, a l'estació del Nord, per a emprendre el viatge fins a dit poble, on l'ajuntament rebrà als excursionistes, obsequiant-los amb boniques festes.
Després se farà un gran àpet sota la famosa alsina del mas de can Padró, que té més de tres segles d'existència, i, seguidament, als acords d'una orquestra, s'hi celebrarà un ball camperol.
Als que vulguin gosar de festa tant atractiva, no'ls costarà més que set pessetes.
Per a inscripcions i altres detalls, poden passar per la societat, carrer de Tallers, 81, principal, 1.ª, cantonada a la plaça de l'Universitat.
Desitgem que tant simpàtica festa prengui peu, per a celebrar-ne d'altres successivament.

L'Emiliano, en el míting donat per a cobrir l'expedient a la «Casa del Poble», va dir que en Romanones era un dictador de gorra de dormir.
Conformes, don Emiliano, aquest cop l'ha endevinada.
En Romanones és un dictadoret de camama, com vostè és un revolucionari de pot de cambra.

Després diràn que Espanya no exporta a l'estranger més que troteras i danzaderas!
En lo que va de any, i solament de les Borges d'Urgell, s'han enviat a fóra de la península dos mil lions set-cents mil kilos d'oli.
I les Borges d'Urgell bé deu ésser d'Espanya encara, oi, senyor Macià?
Amb aquest oli n'hi hà prou per una bona amanida, i en sobra per fer anar tota la raça llatina.

Entre sangoneres de l'Estat:
—He treballat lo que no't pots imaginar per a lograr un empleu oficinesc, però ara, per fi, reposo, i em sembla que reposaré per temps.
—I doncs? què has deixat córrer l'empleu?...
—Al contrari; vull dir que ja'l tinc.

A SANTA RITA,

antiga i acreditada advocada d'impossibles
Venerada Santa Rita, voldriau fer-me el favor d'escoltar l'amarga queixa d'aquest humil espanyol?
No podeu imaginar-vos, candorosa com vos sou, les coses rares que passen en aquest recó de món.
Això, avui, ja no és un poble lleuger, cursi i tabalot; això és un gran manicomí, on cada boig val per dos.
Bojos els remats polítics; bojos els seus vells pastors; bojos les lletres, els números, i l'art i la religió.
Siga en les ciutats i viles, siga en el camp silenciós, en veient l'ombra d'un home, ja podeu dir-ho: «És un boig!...»
Com hem pogut arribar-hi a un estat tant llastimós?
Amb la constant i incansable col·laboració de tots.
Sí, gloriosa santa: en l'obra de nostra ximplització, en tal forma o en tal altra, tothom hi ha posat el coll.
Hem volgut ensenyà a Europa lo que és una olla de cols, i el resultat, no cal dir ho, ha sigut meravellós.
Marxem dant voltes a un circol, cantem sols per fer soroll, gastem sense tenir quarts, vivim sense saber com.
I quan l'ocasió se'ns brinda de mudar de direcció, votem... al primer xerraire que sab pescar-nos el vot.
Com que això fa temps que dura, i jo, terc i perfidiós, per veure si ho adobava, puc dir que ho he probat tot, donant voltes a l'assumpte i ensajant combinacions, oh, Santa Rita gloriosa!, avui he pensat en vos.
Advocada d'impossibles, no us veuríau amb prou cor per posà una mica d'ordre en la nostra situació?
No us dic: «Redimiui a Espanya», perquè comprenc que, llavors, fins per vos resultaria l'impossible massa gros.
Però, ja que no curar-nos i deixar-nos com a nous, no podríau favorir-nos apedaçant-nos un poc?
La demanda està llençada. Tindrà un èxit venturos?
Santa, no'm feu la santíssima, avergonyint-me amb un no.
Si no'ns deu un llum elèctric, deu-nos un misto tant sols!, perquè això, us ho dic de veres, està fosc, molt fosc, molt fosc!...

C. GUMA

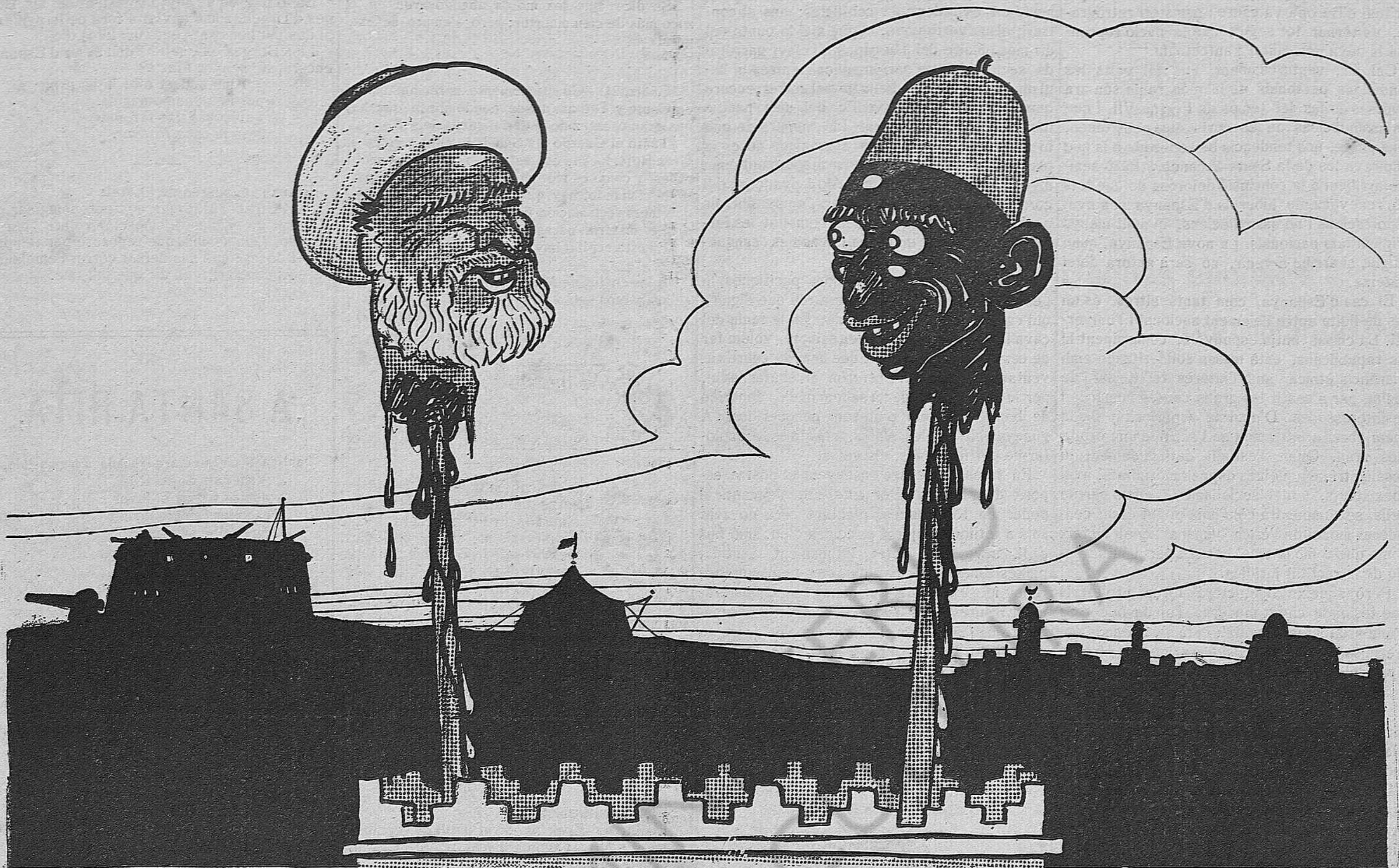

L'esperit de pinxeria

ENIM encara tant a la massa de les sangs aquelles ganes de guanyar-ho tot a cops de puny, que, a tot hora i en totes ocasions, ens ve bé per a posar mà a l'eina i exigir a les males lo que podríem aconseguir a les bones.
Corrent el perill de trencar-nos les cames sempre preferim saltar del balcó al carrer que baixar sossegadament l'escala.
No tenim la calma i la perseverància que assegura la consecució de les coses i son durader fruit; preferim arreplegar-les per la violència, obtenint una possessió efímera.
En totes les coses ensenyem l'esperit pinxesc que impulsa les nostres accions. Si volem protestar d'una cosa qualsevol, no'n tenim prou raonant la nostra protesta amb arguments i convencent a un nombrós públic de la raó que ens assisteix, guanyant centenars de voluntats per a la nostra causa; hem de sortir després al carrer esvalotant sense solta i torbant la pau ciutadana sense cap mena de finalitat; no'ns ha contentat la feconda tasca de convèncer amb enèrgiques i fonamentades raons als bons ciutadans que posaven atenció a les nostres paraules, i sortim, per pinxeria, a imposar a les pedres del carrer les nostres conviccions.
Si som autoritats i hem de garantir l'ordre no ho fem aconsellant als nostres subordinats a que's constitueixin en protectors carinyosos

Moros castigats

—No sents com una mena de zub-zub a dintre'l cap?
—Sí, home... No sabs què és?... És la civilització.

Sonata XXI

ON dia tinguem.

Salut, diners i paciència.
Enric, porte'm un «Picón».

Endemés..., sí. Diu que anirem tant bé. El diari ho porta.

Heu vist a França?... Uns *goumiers* van tallar els caps a uns moros, seguint els consells del senyor Maleta Indulgencias. En Jaurés se'n va queixar, i res, l'oficial que ho va consentir ja és a fora de l'exèrcit. Què dieu d'aquí?

Aquí, muts i a la gavia. Aquí no's pot fer més que una cosa: callar i anar fent la seva; però a la quieta, sabeu?

Jo tinc un germà que va pagar dugues-mil pesetes, i ademés ens va sortir excedent, i amb el pit massa estret, per a poguer servir al rei. Mai diriau què li fem fer, ara?

Gimnàstica dius, mussol?

Fuig, home, fuig. Repassar bé el francès i aprendre una mica d'alemany. No és per res; però, entre tenir-lo a Tetuán, a París, o a Berlín, la meua mare s'estima més lo segon.

Si sabessiu la por que li fa allò de: «A l'Àfrica, minyons, a matar moros, a matar moros...»

I lo que ella diu:

—Carai! (Déu me perdoni), que hi vagi el senyor Marsillach, que hi talli tants caps com vulgui i en faci un joc de botxes per a alegria dels seus fills. Els meus que restin a casa, o que se'n vagin a un país civilitzat.—

Ja és fora el governador *honrado*. Diu que això té tant mèrit. Potser sí. Però, aleshores, el conductor de tramvia que trobi una cartera i la torna, que'l facin governador, i, si hi han bitllets a dintre, ministre d'Hisenda.

Ah!, i no rieu. Potser ho faria millor que'ls que'ns balden.

Lo que hauria de fer, el senyor Sánchez Anido, fóra trobar la manera d'acabar de fer ganyotes.

Mireu que era inaguantable!

Me recordo, al principi que era aquí, vaig anar a una solemne vetllada en honra i gloria d'un escultor de gran renom. Vaig seure en primer rengle, i no vaig poguer enterar-me de res absolutament.

El senyor Sánchez Anido, amb les seves contorsions i mueques, va ésser la meua obsessió.

No fou aquest sol, el mal.

Jo també sóc molt nerviós, i un gran dalit d'imitar-lo s'apoderava de mi. I alsa!, som-hi.

Que ell feia l'ullet? Doncs jo... morrets de conill. Que ell movia les orelles? Jo treia la llengua. Talment semblàvem dos micós.

Van treure'm del local: Vès quina culpa hi tenia. Però ell era autoritat.

I, ara que dic d'autoritats. Els capellans, per a ser-ho, no poden ésser geperuts, ni coixos, ni mancos, i, si ja ho són quan els pervé la desgracia, han de plegar de dir missa.

Trobo que amb les autoritats civils hauria de passar lo mateix.

Quin respecte voleu que's tinga a un comte de Romanones, que branda més que un vaixell a l'Estret de Gibraltar?... Cap. Ni gens ni mica.

Que ell no hi té cap culpa? És cert; però jo tampoc, ni vosaltres. Que s'exclami amb qui li ha fet.

Si paguem a un ministre, al menys tenim dret de que no se'n riguin les potencies forasteres...

Què crida aquell?

«Últimos combates, con el número de muertos y heridos».

Adéu. Me'n vaig a veure com va el francès del germanet.

MORITZ CL

L veterà Nakens, admirat de la barra d'en Lerroux, quan lo del discurs al Congrés, va preguntar al jovent radical «si encara creia en la política del tal *Alejandro*». Les joventuts radicals han contestat an en Nakens: «Ara més que mai!».

—Això han contestat?—diren vosaltres.

—Com un sol home,—dic jo.

Es a dir, com un sol home, no; com un sol bè.

Dos espavilats subjectes anaven, divendres passat, d'un convent a l'altre, demanant almoïna per als ferits de la *pròxima* revolució. D'això se'n diu el «*timo* de la revolució».

Els *manos* no s'han deixat pescar; però, per la pinta, se suposa que són deixebles d'aquell altre *mano* que amb perdigons revolucionaris s'ha enfilat a dalt d'un banc.

An el Sant Pare de Roma se l'ha rifat bé Sant Joan. Aquell li treia la festa i ell n'ha fet dugues, enguany.

La plana major del partit radical va osequiar, dilluns passat, al seu capdavanter senyor Lerroux amb un àpet de trenta peles en la Rabassada.

Una adhesió de sis duros. Tira, peixet! Diu que no hi va haver discursos, a l'hora del xampany.

Ni falta que feien. Voleu res més el loqüent que trenta pessones per a un sopar d'amics de l'obrer?

Preguntat el comte de Romanones, sobre la remesa de noves forces al Marroc, ha dit: —Se enviarán los hombres que hagan falta.—

I ho creiem així mateix.

S'enviaràn tots els que facin falta... a casa seva, en les respectives llars.

A París, una girafa del Parc Zoològic s'ha suïcidat.

Diu que un dia que s'emmirallava en l'aigua de l'abeurador, al veure's amb el coll tant llarg, va trobar-se ridícula i començà a cops de cap per les parets.

Però la naturalesa cria exemplars de tota mena.

A Madrid, en Romanones encara no s'ha suïcidat.

I això que s'ha mirat al mirall moltes vegades.

Tot ha anat bé..., és un altre noi! Ara que's necessiten tants soldats, no està mal la llevor mascle.

Masclé i abundant. Després de llegir la fausta nova, ho deia un moço de l'esquadra:

—Aquests volen guanyar el premi de la Diputació de Barcelona... Van pels tretzel!

En Valentí i Camp ha denunciat a la Diputació un fet capellanesc.

Diu que mossèn Clascar, de la Casa de Maternitat, cada vespre, per allà a les onze, s'entreté una estoneta tocant el violí.

Quin mal fa, en això, catastròfic amic? Tocar el violí, per a distreure les criatures, no és pecat.

Mentres no's dediqui a la *viola*, deixi'l fer.

Cavallers: Netajios: Després de lligar molts caps, m'he quedat sense entendre'l.—Punxa-Cristos: No, senyor; ni a LA CAMPANA ni a l'Almanac.

—J. C. (Vallirana): Està plena d'incorreccions que la fan intel·ligible. Si no fos això, amb molt gust.—Un aficionat al foot-ball: Són bastant mansois.—Melindres: Veurem.—Un republicà: Podrà ser que sí.—E. D.: Ho sento, però la manca d'espai no'm permet complaure'l.—La Junta (J. R. de Arenys de Munt): Ja vàrem fer-nos-en *eco*... La carta no afegiria res a lo dit. Ademés, correspondencies en castellà no n'admetem.—Frai Lluís de Les Lianties: Vinguen més versos:

Avançant va la barqueta
lentament,
vers a la propera platja
del Progrés.

No tant propera com vostè s'imagina!...—Busquets P.: La carta no hi té cabuda, i em sab greu. Les xarades són de solució molt gastada.—Enric Lapedra Fàbrega: Alguna cosa s'aprofitarà.—Joan Antich Puquí: Lo mateix dec dir-li a vostè.—Paret Sala: Vinguen més versos:

LA FEINA D'UN SAGRISTA
Cansat estic de l'ofici
de fer-ne de sagristà.
No'm deixen mai sossegà;
això és pitjor que un suplici.

Que vagi a Amèrica a fer de poeta emigrant i tindrà una vida més descansada, oi?...
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tanta Ch. Lorilleux y C.^a